

Mihai Vintilă a murit în noaptea de 27 mai 2020, la vârsta de 88 de ani. Pictorul naiv era internat pe secția de Cardiologie, de la Spitalul Județean de Urgență Reșița, pentru un anevrism de aortă! Cetățean de onoare al municipiului Caransebeș din 2005 și al județului Caraș- Severin din 2016, Senior al Culturii Cărașene, Mihai Vintilă a fost primul artist naiv care a avut inițiativa realizării unui Dicționar al artei naive din România. Cei peste 90 de artiști cuprinși în această lucrare de referință au fost, de altfel, prezentați și la Radio România Reșița, în cadrul unei rubrici pe care a susținut-o cu mult entuziasm la microfon, intenția sa fiind recunoașterea picturii naive în cadrul artei și atragerea de noi talente. Cel mai important pictor naiv al Banatului, fondatorul și președintele Asociației ARPLANA, s-a născut la Caransebeș, în 10 martie 1932, fiind mezinul familiei unui subofițer, veteran de război, și fratele scriitorului Petru Vintilă. Studiile primare și gimnaziale le face în orașul natal, absolvă Școala Medie Tehnică Veterinară în Timișoara și, în anul 1959, Facultatea de Medicină Veterinară din București. Cu toate că a cochetat cu desenul încă din copilărie, a fost autodidact în domeniul picturii naive, prima sa expoziție fiind în 1979. După acest moment, artistul a prins curaj și a devenit extrem de prolific, activitatea sa expozițională remarcându-se în expoziții personale și de grup, atât în țară cât și în străinătate, prilejuri ca arta sa să fie apreciată cu numeroase premii și distincții. Lucrările lui au fost expuse la Royal Hall - Londra (1983), Halle Saint Pierre - Paris (1985), Arles și La Vallette du Var Caen - Franța (1991), Madrid și Bonn (1993), Montreal și New York (1995), Viena (1996), Beirut și Tokyo (1997), multe aflându-se în muzee și colecții particulare din întreaga lume. Și Muzeul Banatului Montan deține 40 din lucrările sale, donate de artist, care a mai donat, de altfel, încă 148 de lucrări Muzeului Județean de Etnografie și al Regimentului de Graniță din Caransebeș, într-o expoziție permanentă. A participat la peste 30 de tabere de creație în țară și străinătate, fiind el însuși coordonatorul și sufletul uneri tabere internaționale la Poiana Mărului. I-a susținut și i-a încurajat pe tinerii pictori naivi, multe din cărțile sale promovând acest gen de artă. În domeniul publicistic s-a afirmat cu peste 13 volume de literatură, unele cu caracter memorialistic. De o vitalitate spirituală de invidiat, Mihai Vintilă a fost nelipsit din Casa Dumitrescu, la seratele cultural-artistice organizate de medicul chirurg, care l-a și îndemnat să se interneze pentru acel anevrism de aortă! Dumnezeu să-l țină în lumina sa!

Diagonalele unui tratat și "insomniile" istoriei- Trianon 1920

"Idealurile se mototolesc repede în Valahia și se degradează"

(Petre Pandrea)

Pentru majoritatea istoricilor, data de 4 iunie 1920 își păstrează nealterată semnificația de zi a împlinirii destinului național, așa cum a releiefat-o Nicolae Iorga: "Ideea unității naționale - idee care stă astăzi la baza unei politici împlinite și consfințite prin tratatele..... recent încheiate, între politicile învingătoare și cei învinși- e tot așa de veche ca neamul însuși...". Dintr-o altă perspectivă, pentru toate oficialitățile, fluturarea unei date istorice memorabile, în împrejurări festive atunci când presărarea unui discurs cu fraze care să mărturisească respectul față de identitatea și suveranitatea unei națiuni, poate aduce felicitările auditorilor și chiar alianțe, adeziuni care devin o

obișnuință. Din nefericire, din îndelungata istorie a realizărilor româno- maghiare, data de 4 iunie 1920 își atestă și astăzi, la un secol distanță, o anumită magie, o vrajă malefică, generând nu armonie și respect-interetnic, ci mai curând alimentând tensiuni și adăugând mereu noi "conotații" (afective) la deja, mult bogatul "material propagandistic", al unei politici maghiare, valabile și ieri, dar și azi. Conaționalii noștri cultivă și-n prezent, cu aceeași nobilă încăpățănare, obsesia pierderii unui teritoriu strămoșesc: Transilvania. Ei se prefac a nota legitimitatea și legalitatea juridică românească, vremelnice înstrăinat a revenit la matcă precum și s-a reintegrat în trupul neamului, după expresia consacrată a lui Filipescu. Ungaria de azi, încă nu înțelege la nivelul dreptului internațional că, tratatele nu sunt literă mărită a trecutului. "Fără o armonizare și o recunoaștere etnică, socială și geografică nu poate exista o bază totală, pentru viitorul comun a două state vecine", așa cum afirma cândva N.Titulescu, în discursurile lui, de la tribuna Societății Națiunilor, de la Geneva. Fără asumarea "Sine ira et studio" a erorilor trecutului nu poate exista dialog interstatal, colaborare sau mai mult: o coexistență pașnică între popoare, "neumbrită" de demonii revanșei și a revizionismului de orice fel. În nenumărate eforturi ale părții române, a unor vechi interese de coeziune europeană socială și economică-parte a ungară nu a dat semne de reconciliere, sau de reciprocitate a demersurilor, fie ele doar la nivel declarativ. Intoleranța n-a condus niciodată, decât la conflicte și polemici inutile. Într-o lume a contrastelor nu poți deveni un membru influent, în arena mondială... purtând costume politice demodate! Situația actuală a României seamănă cumva cu cea faimoasă butadă a lui Picasso, pe tema preferințelor lui, în arta avangardistă. Întrebarea unui reporter suna cam așa: "Ce formă ați prefera: cubul, sau sfera?", iar artistul a răspuns că, "nu o preferă nici una dintre ele, ci că îi place cel mai mult starea de provizorat, așteptarea și geometriile ei." Tot astfel se petrec lucrurile și-n viața politică, indiferent de pasiunile umanității.

